

Sygn. akt I USK 510/21

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania H. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 lipca 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (kasa Sądu Apelacyjnego w [...]) na rzecz adwokata J. Ż. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 26 maja 2021 r., oddalił apelację H. C. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2017 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w K. z dnia 12 lutego 2016 r., stwierdzającej, że H. C. jest dłużnikiem Zakładu z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy.

W sprawie ustalono, że H. C. od 7 stycznia 1991 r. do 25 sierpnia 2014 r. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą „B. [...]”. Od września 1993 r. pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 17 marca 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w K. stwierdził, że H. C. z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 stycznia 2008 r. Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 9 czerwca 2009 r., oddalił odwołanie od powyższej decyzji. Apelacja wnioskodawcy od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 lutego 2010 r.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny - ustalony na podstawie dokumentów zawartych w aktach ubezpieczeniowych i sądowych - Sąd Apelacyjny podzielił poczynione przez Sąd pierwszej instancji przedstawione powyżej okoliczności i wywody prawne i oddalił apelację.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik odwołującego się, zaskarżając wyrok Sadu Apelacyjnego w części. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność, albowiem sądy oparły ustalenia na dowodzie z akt ubezpieczeniowych H. C., a ten dowód nie został dopuszczony w sprawie stosownym postanowieniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ujęta w art. 398⁹ § pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów widoczna jest *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej, w szczególności w razie oparcia rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa albo na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, jak i poglądami doktryny w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania

sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601 i z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, LEX nr 1215286). W konsekwencji należy stwierdzić, że przedmiot sporu sądowego musi mieścić się w zakresie przedmiotowym decyzji organu rentowego. Jednocześnie akta organu rentowego, po wniesieniu odwołania od decyzji, stają się częścią sprawy sądowej. Postępowanie przed organem rentowym jest pierwszym etapem postępowania i „akta organu” składają się na całą sprawę, czyli nie ma odrębności sprawy przed organem rentowym i sprawy odwoławczej przed sądem. Inaczej ujmując, postępowanie przed organem rentowym składa się na materiał sprawy, który sąd ma na uwadze przed wyrokiem, gdyż po wniesieniu odwołania organ rentowy przekazuje akta sprawy sądowi (art. 477⁹ § 2 k.p.c.). Nie dopuszcza się tu zatem dowodu z akt organu rentowego, dlatego że nie są to akta odrębnej sprawy. Nie jest więc konieczne indywidualne ujawnianie poszczególnych dokumentów z tych akt (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2008 r., I UK 151/08, LEX nr 580253).

Nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym, orzeczono w myśl art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o advokaturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 1621) w związku z § 8 pkt 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18).

[as]